

flag, som jeg isøvrigt ikke skal komme yderligere ind paa. Hvad et andet Spørgsmaal angaar, som det samme ærede Medlem omtalte, nemlig Spørgsmaalet om Forsremmelsesraadet, da har jeg ikke kunnet forstaa den Betragtning, det ærede Medlem gjør gjældende, thi det, vi have foreslaaet, ligger saa overordentlig nær det nu Bestaaende. Marinen har for Diebliffet et Forsremmelsesraad, der, om det end ikke er sammensat paa samme Maade, som her foreslaaet, dog har Ret til at indstille, og Marineministeren er bunden til at vælge blandt dem, Raadet indstiller. Jeg kan derfor ikke se, hvad der skulde være til Hinder for her at foreslaa noget Egenende, saaledes som vi have gjort. Det er isøvrigt min Opfattelse, og jeg tillader mig at tro, at den deles af Mange, at vi ikke derved rotte ved det, der bestaar efter den gjældende Hærløvs. Efter denne er det Generalsinspektøren for hvert Baaben, som affatter de endelige Forsremmelseslister Nr. 1 og 2, og Krigsministeren er da bunden til disse Lister, saa at han ikke kan gaa udenfor Nr. 2. Jeg tror, at, naar man læser Motiverne til Hærløven — og dem maa man jo tage med — vil man ikke komme til en anden Slutning, og det saa meget mindre, som det maa erindres, at Forsvarskommissionen havde foreslaaet Forsremmelsesraad, om end paa en anden Maade, saa dog med samme Nødvendighed, som vi ville give det. Det blev af den ærede Ordfører for det Mindretal, hvortil jeg hører (Thomsen), bebudet, at et af dette Mindretals Medlemmer vilde tage Ordet for nærmere at omtale nogle Forslag vedrørende Hærens Undervisningsanstalter, navnlig Officers- og Elefskolen. Da jeg er det Medlem, som har filltet Forslag i den Retning i Udvalget og vel tog det tilbage, men forbeholdt mig at tage Ordet derom her i Salen, skal jeg nu tillade mig at gjøre det. Det er ikke noget Nyt, at Flertallet foreslaar Elefskolen nedlagt, men det er meget vanskeligt at faae at vide Grunden dertil. At Skolen har en midlertidig Karakter, er givet efter Hærløven, thi der siges der udtrykkeligt, at „dens Bestemmelse er, indtil Hærens Forsyning med Befalingsmænd paa anden Maade er tilstrækkelig sikret, at skaffe Hæren en Del af den Tilgang af Befalingsmænd, den behøver, ved at give unge Mennesker en dertil sigtende Uddannelse“. Men jeg tillader mig da at spørge: er da Diebliffet kommet, hvor det kan siges, at Tilgangen af Befalingsmænd er saa tilstrækkelig sikret, at vi ikke behøve Elefskolen? Ved Afgjørelsen heraf kan man ikke nøies med en Henviisning til de Forventninger, det ærede Flertal sætter til, hvad Resultaterne af den nye Hærløvs Gjennemførelse ville bevirke med Hensyn til Befalingsmændene, thi jeg tror, at, hvis man vilde stole derpaa, kunde man let komme til at gjøre de samme Feilslutninger som i 1867. Vi maa se hen paa de virkelige Forhold. Nu skal det ikke negtes, at for Diebliffet er Situationen den, at

der ikke er saa overordentlig mange Vacancer i Underofficersklassen, men det beror paa tilfældige Omstændigheder. De i længere Tid nedadgaende Konjunkturer have bevirket, at mange unge Mennesker ikke have kunnet faae Ansættelse i andre Livsstillinger og have derfor søgt ind i Hærens Underofficersklasse; men hvem borger os for, at dette Forhold vil vedblive, og derfor er det ikke rigtigt at bygge paa saadanne tilfældige Omstændigheder, om hvilke man ikke veed, om de ville holde sig. Der er saaledes den samme Grund til at bevare Skolen nu som før. Derimod kunde jeg forstaa, naar Flertallet sagde: Vi nedlægge Skolen, forbi den sigter mod et dobbelt Maal; efter vor Mening skulde det være en Underofficersskole, men det er den ikke, den er halveis en Underofficers-, halveis en Officersskole, ja, man kunde gjerne sige tillige en Jernbaneskole, thi den leverer mange Funktionærer til Jernbanen. Jeg kunde forstaa, at man gjorde denne Betragtning gjældende og sagde, der er noget Uklart ved denne Skole, vi ville have den ren; men Spørgsmaalet bliver da, i hvilken Retning skal man gaa for at omforme Skolen paa den rette Maade. Jeg maa isøvrigt gjøre opmærksom paa, at, naar det ofte er gjentaget, at Skolen kun skulde være en Underofficersskole og intet Andet, er det ikke rigtigt; idetmindste har det ikke været Forsvarskommissionens Tanke. Den har havt en ganske anden Tanke med Skolen og dens Formaal, og som Bevis herfor skal jeg med den ærede Formands Tilladelse oplæse en lille Passus af Forsvarskommissionens Betænkning. Det siges der Side 75: „Vi tilraade nogen Forandring i Skolens Plan, saaledes at der lægges mindre Vægt end før paa de rent militære Discipliner, som Eleven vil lære efter at være udfkreven. Derved vil Skolen formentlig spare saa megen Tid, at den til Trods for det ene Aars Affortning“ — Undervisningen blev nemlig forandret fra 4aarig til 3aarig — „uden i nogen Henseende at forringe den fortrinlige Udvikling af de militære Egenstaber i Almindelighed og af Færdigheden i Skrivning og Tegning, der hidtil have været dens Særkende, vil kunne lægge en forøget Vægt paa Mandens Udvikling ved de almindelige Skolefag. Vi vilde anse det for ønskeligt, om Skolens flinkeste Elever kunde have god Absigt til at blive Officerer“. Det er altsaa der bestemt udtalt af Forsvarskommissionen, hvad den mente med Skolen; men jeg skal tilstaa, at denne dens Tanke aldrig er bleven løst af Administrationen, thi istedetfor at lægge forøget Vægt paa de forskellige Discipliner, der skulde bidrage til Mandens Udvikling, har man lagt en fortrinnsvis Vægt paa de militære Fag, Noget, der maaske har været saameget urigtigere, som det er foreskrevet i Hærløven, at Eleverne efter Afgang fra Skolen skulle gennemgaa det paagjældende Baabens Rekruttskole, ganske som Rekruterne. Jeg betragter efter hele